

Jól előkészítették az oktatást a vegyesüzem pártszervezeténél

A Vegyes-üzem pártszervezetének oktatási előkészületei jól haladnak. A küszöbön álló pártoktatás megindulását kellően megszervezték, az elbeszélgető bizottságok fenntartják a kapcsolatot a tanulásra bevont hallgatókkal.

Egy hónappal ezelőtt új titkár, Kovács István elvtárs került a pártszervezet élére. Kovács elvtárs nem függetlenített, hanem mint kőműves épületen dolgozik, a párttitkári teendőket munkája mellett végzi el, a 7 tagú vezetőség segítségével. Az egy hónapi titkári munka ellenére Kovács elvtárs kitűnően ismeri feladatát és máris jelentékeny munkát végzett az oktatás zavartalan megindítása érdekében.

A Vegyes-üzem kommunistái közül 31-en vesznek részt az oktatásban és egy pártönkivüli. Itt mindjárt meg kell jegyezni, hogy a pártönkivüliek aránya kevés, s nincs még késő ahhoz, hogy növeljék azoknak a kiváló pártönkivüli dolgozóknak a számát, akik az oktatásra be akarnak vonni.

Két oktatási forma indul be a pártszervezetnél. Az első a marxizmus-leninizmus első éves tanfolyama, a második a politikai iskola első éves tanfolyama. Az első 16-an vesznek részt, a másodikok 15-en.

A 31 hallgatóból 22 fizikai munkás, közülük 4 sztahanovista.

a többi adminisztratív és műszaki, vagyis az arány igen jó, s ez mind a pártszervezet gondos munkáját bizonyítja. Maga az oktatás kétféleképpen egyszer lesz megtartva egy műszakban, hiszen itt nagyjából a dolgozók délelőtti órák. Az oktatást a faterleg melege helyiségében tartják.

Az elbeszélgető bizottság egy-egyben már minden egyes hallgatóval elbeszélgetett. Most folyik a második beszélgetés, ez is igen alapos.

megkérdezték annak idején minden hallgatót, milyen tanfolyamon van kedve részt venni.

Beszélték az oktatás jelentőségéről, és az oktatási bizottság tagjai, élükön Szilágyi János, Pecz András vezetésével tagokkal, naponta rendszeresen foglalkoznak a kijelölt hallgatókkal. Külön meg

kell említeni, hogy Kovács elvtárs, a párttitkár egyéb munkája mellett igen sokat foglalkozik a hallgatókkal és a propagandistákkal.

Két propagandista van kijelölve a tanfolyamok levezetésére. A marxizmus-leninizmus tanfolyamán Babindai István elvtárs, a politikai iskolán Leitner Ferenc elvtárs lesz a propagandista. Az oktatási anyagot már mindkettőten megkapták, alaposan felkészülnek.

Azt akarják, hogy az oktatás színes, érdekes legyen, lemorzsolódás ne fordulhasson elő. Ők még a Városi Pártbizottságon továbbképzést kapnak az oktatás beindításáig.

Jó a munka, amit a Vegyes-üzem pártszervezete az oktatás zavartalan megindításáért folytat. Véleményünk szerint, mint már hangsúlyoztuk, javítani kell a pártönkivüliek arányát. Másrészt meg kell gyorsítani az elbeszélgető bizottság munkáját, többet beszélgetni a hallgatókkal. Az

elbeszélgető bizottság egyes tagjai felvetik, hogy a pártszervezet nem jó címetek ad ki.

Amikor felkeresik a hallgatókat, akkor tudják meg, hogy onnan már évekkkel ezelőtti elköltöztek.

Vigyázni kell a pártszervezetnek, a pontos adatok megadására, mert egyrészt főlegesen fásztja az elbeszélgető bizottság tagjait, másrészt nem érik el a kitűzött célt, a hallgatókkal való elbeszélgetést.

A pártszervezet vezetőségének az a terve, hogy az oktatás beindulása előtt összehívja a hallgatókat és elbeszélget velük. Jó a terv, és bízunk benne, hogy amilyen alapos volt az előkészítés, s amilyen gondossal végezték a hallgatók és a propagandisták kiutalását, amilyen gondosan elbeszélgettek a hallgatókkal, olyan lesz az oktatás is. Ehhez az szükséges, hogy az oktatás ideje alatt egy pillanatig sem szűnjön meg a felvilágosító nevelő munka.

Műszaki tanácskozás a trösztben

A kedden megtartott műszaki tanácskozás széleskörűen foglalkozott trösztünk jelenlegi helyzetével és tennivalóival. A beszámoló Martinó elvtárs, a Szénbányászati Tröszt igazgatója tartotta.

Martinó elvtárs beszámolójában élesen felvetette a felelősség kérdését. Külön és részleteiben elemezte azokat a hibákat, amelyek miatt a tröszt lemaradt tervteljesítésével. Az egyes osztályok munkáját értékelve rámutatott a felelősség kérdésére, ami a múltban nem eléggé mutatkozott meg. A gépészet nem eléggé törődött az üzemek problémáival. Nem gondoskodott kellő időben a szükséges javítások elvégzéséről. Általános hibának számítható az is, hogy a gépekhez nem eléggé képzett emberek voltak beosztva. Martinó elvtárs ezután a tervosztály helyzetével foglalkozott és így értékelte sorba a tröszt valamennyi osztályának a munkáját, beszámolóját pedig a következő szavakkal zárta: „A jövőben minden tröszt osztály fokozott feladata, hogy a tervek teljesítését szolgálja.”

Ezután Szép Endre főmérnök elvtárs értékelte az egyes üzemeknél való tennivalókat. Felvetette a műszaki vezetők fokozott felelősségét, fokozott tennivalókat, ha a saját területükön el akarják érni a terv teljesítését, a lemaradás behozását. Összegezve megállapította, hogy valamennyi üzemegységnek megvan a lehetősége, saját tervének teljesítéséhez, s ehhez a tröszt vezetése is fokozott támogatást biztosít.

Az üzemek vezetői hozzászólásaikban elmondták, hogyan kívánják teljesíteni terveiket, és ismertették azokat a nehézségeket is, amelyek akadályt jelentenek. Végezetül több vajúr ismertette hozzászólásában a saját munkaterületén fennálló nehézségeket.

A járási pártbizottság részéről Kiss elvtárs, a Végrehajtóbizottság első titkára értékelte a Tröszt műszaki tanácskozását. Hangsúlyozta a tanácskozás döntő politikai jelentőségét, hogy a tanácskozás eredményeként fokozott munkáit szebb eredményeket kell elérni, több szemet kell biztosítani a népgazdaságnak.

Az ahydraló üzem dolgozóihoz

Jól tudom, hogy az ahydraló üzem dolgozói e sorok között sok ismerős fogalommal találkozhatnak mindennapi munkájuk során, mégis szükségesnek tartom néhány kérdésre rámutatni. Teszem ezt elsősorban azért, mert az ott dolgozók is jól tudják, hogy Trösztünkhez gyakran érkeznek panasz az ahydraló szén szárítás utáni magas hőfoka miatt, s minden bizonnyal tudatában vannak annak is, hogy elsősorban saját munkájuktól függ a szén kedvező hőfokának alakulása.

Nem kívánok itt most külön-külön foglalkozni az ahydralási technológia különböző munkaperiodusaival, mert hisz ezek egy részének pontos betartása kevésbé befolyásolja a szén rosta utáni hőfokát. Inkább szeretnék rámutatni azon két utolsó ütem fontosságára, melyek mintegy megszabják az ahydraló szén szárítás utáni hőfokát. Az ahydralási technológia e két igen fontos üteme az evakuálás és az ezt követő szellőztetés. Miután még a szén szerkezete, fizikai tulajdonságai, továbbá, a külső légköri viszonyok is hatással vannak a kedvező hőfok elérésére, ezen tulajdonságok ingadozásának megfelelően változtatnunk kellene e két utolsó periódust. Erre azonban lehetőség nincs és az üzem arra törekedjen, hogy a berendezésekkel mindig a maximális vácuumot és maximális szellőztetést tudja elérni. A munkamenetek tökéletes kimenetelénél igen nagy jelentősége van az ellenőrző műszereknek, különösen az evakuálásnál. A kidolgozott és rendelkezésre bocsátott ahydralási utasítás csakis úgy tartható be, ha a műszerekről állandóan leolvasható az előírt nyomás, vagy szívás értéke. Ha egy kazánal rossz vácuumot értek el, nem szabad visszariadni, még az autokláv újbóli vácuum alá vételétől sem. Az úgynevezett víztelepítő, szinte parancsnoka kell, hogy legyen az egész folyamatnak, mert mint tudjuk, munkájától függ a jó vácuum és ezen keresztül a legkedvezőbb hőfok elérése is.

Késztelen, hogy ma az elérhető vácuumok átlagértéke valamivel rosszabb a sok évvel ezelőtti értékeknél és ennek okát valamennyiünknek alapos vizsgálat tárgyává kell tenni. Miután a hűtővíz hőfokában és mennyiségében nincsen változás, ennek oka esetleg abban is keresendő, hogy a kondenzátor betétek pótlására rendelt új betétek méreteiben eltérőek az eredeti kivitelétől. Mindenesetre ez csak elméleti feltevés és kivizsgálásával foglalkozunk. A gyakorlati rész — a rendelkezésre bocsátott ahydralási utasítás felhasználásával — az ahydraló üzem dolgozóinak a kezében van. Szólnom kell itt még röviden a szellőztetés fontosságáról is. Mint tudjuk, evakuálás után a szén 220, illetve 160 percre szellőztetésnek vetjük alá. Bizonyos hőfokcsökkenést még itt is elérhető és a jelenlegi megoldásnál még tökéletesebb szellőztetési lehetőségekre irányuló javaslatokkal bizalommal forduljanak hozzánk.

Mindnyájunknak tudatában kell élni, hogy az ország egyetlen ahydraló-üzeme igen fontos népgazdasági érdekeket szolgál és rossz, lelkiismeretlen munkavégzés esetén súlyos károk származhatnak. Eppen ezért minden célravezető javaslatot keressenek fel bennünket, mert a jó kollektív munka biztosan meghozza gyümölcsét.

Lócsi József
Tröszt gépészet oszt. vez. h.

Jár-e 100 százalékos bér?

A Beszülő-aknánál dolgozom, mint gyakorló vajúr. Most végeztem a vajúrkolást. A munkakönyvembe be van írva, hogy aki a vajúrkolást kiválóan teljesíti, az 100 százalékos vajúr keresetet kap. De vannak köztünk olyanok is, akik 90 vagy 80 százalékosat kapnak.

A munkakönyv feltünteti ki vizsg

gázott kiválóra, az üzemeknek ezt tudni kell és mégsem fizetnek így bennünket. Szerelnék, ha az üzemvezetés eszerint adná ki a bért, vagy felvilágosítana bennünket a helyzetről. Így sok most felszabadult fiatal vajúrnak elveszik a munkakedvét.

Mándli Sándor.

Mi van Csősz Jánossal?

Az életben járva gyakran döbben rá az ember, hogy valahol hibát követett el, valamiért felelősség terheli. Nem véletlenség ez, hanem olyan dolog, ami az évek folyamán észrevétlenül nevelődött belénk és, aminek ezer finom gyökere az egyénnek a társadalmon belül bajjakkal és örömeikkel együtt szorosabban kapcsolja össze. A kollektív élet egyik jellemzője ez. Valahogy ezt érzem, két hónappal ezelőtt, amikor először beszéltem Csősz Jánossal. A nevét ismerem már, mert ő is azok közé tartozik, aki a mindennapi munka nagyszerű győzelmeiben lett ellenjáró, országoshírű ember. Tudiam, hogy az F-4-es gép és Csősz János neve egyet jelent. — Könnyebb munkával több szemet, az új győzelmet a régi felett. — Szóval nem volt ismeretlen és a róla hallottak alapján már nagy vonalakban kialakult előttem emberi képe. Eppen ezért nagyon megelégedtem, amikor szavaiban az őt jellemző, kellő magabiztosság helyett, töprengő vívódásra ismertem. — Mintha fáradtnak tűnt volna. — Nem fizikai, egészséges mély alvással kipihenhető fáradtságra gondolok, hanem az ellentétes érzések állandó viaskodásából keletkező állapotra, ami azonban egészen a fásultságig vezetett.

A kérdést, ami annyira érdekel és, amit hozzám intéztek, erre nem nekem továbbítottam!

Nézd Csősz elvtárs, mi is van valóban veled?

Amikor a mondanivaló mögött érzések, ellentétes vélemények, bizalom és bizalmatlanság kavargat, a szavak darabos, nehéz rögöknek tűnnek. Csősz János lassan következő szavainak is ilyen íze van, amiből önkénytelenül érzi az ember, hogy aki beszél, élete nagy problémáiról szól. Elvesztette, vagy ha nem is vesztette el, de megingott a bizalma. Szemei gyakran elkalandoznak a szoba másik végébe, ahol oklevelek, kitüntetések, vándorújszók sorakoznak a falon. Észreveszi, hogy figyelemmel kísérem ezt a rövidke utat, mert csendes mosollyal megjegyzi: „Azok még a szép időkben”. Aztán még annyit tesz hozzá: „Az még a régi Csősz János”. Szünetet tart és tudom ebben a hosszú mély csendben — ki tudja hányadszor — azokat az okokat keresi, amelyekért ma ő már nem a „rég” Csősz János. Aztán ismét beszélni kezd, de mintha nem is hozzám szólna, hanem magának pergetné vissza az eseményeket. Helyettem is értékel, elemzi a történetét, néha akaratlanul tárgyilagos kérdéseket téve fel magának. Az első ezek közül így hangzik: „Nem szállt egy kicsit a fejedbe a di-csőség Csősz János?”

Es itt visszakalandozunk a múltba, amikor az első F-4-es gépek megérkeztek Várpalotára. Emlékezzünk csak! Idegenkedéssel, bizalmatlanul fogadták őket. — Senki sem ismerte az új gép teljesítő képességét, nem tudta mennyire könnyíti a munkát. Aztán jött az első kísérlet. Egy műszak alatt 50 cm. No ez bizony nem volt sok. A géphibák egymást követték, a kezdeti bizalmatlanság, a géppel szemben még jobban megerősödött. A cél mégis az volt, hogy az új gép jól működjön. A hozzá beosztott bányászok lassan kezdték megismerni és ezzel párhuzamosan megszerették. Észszerűsítések, újítások következtek és a termelés napról-napra jobb lett. A gépkezelők közül Csősz János volt az első. Már azokban az időkben egyre többen ismerték a nevét. Aztán következett a 24.70 cm-es rekord teljesítmény. Országshírű lett a gép, vele együtt a kezelője Csősz János is. — Erre az időre emlékszik most valóságos szomjúsággal, hiszen élete legszebb szakaszához kalandozik. Hogyan is volt? A nevét, az eredményeit látta és hallotta mindenhol. Az újságírók szinte két naponként megkeresték. Csősz János nem kiemelték a többiek közül és ő — amiért nem lehet hibás — engedte magát kiemelni. Elhitte, hogy többé már nem hétköznapi embert. De ugye ezen sem lehet csodálkodni? Mert vajon az ün-

neplés kit nem ragad magával. Hogy mondta a beszélgetés elején? „Nem szállt a fejedbe a di-csőség egy kicsit Csősz János?” Lehet, hogy a fejébe szállt, mert voltak olyan megnyilvánulásai, amelyek erre engedtek következtetni. És itt parancsoljunk megállást az írásban, gondolkozzunk ezen a megnyilvánuláson, bogozzuk az okait, és tegyük fel egyenesen a kérdést, emberi szemmel mérve, emberi szemmel bírálva. Vajon egyedül Csősz János a felelős ezért? Úgy gondolom, senki sem mondhat igit. Felelősek a munkatársai, akik régebben ismerték, felelős a párt és a DISZ szervezet, amiért engedte rálepní Csősz Jánost, a magukat különlegesnek érző emberek útjára, engedte, hogy elkáprázza saját maga dicsőfénye. Csősz János egyre híresebb lett, és egyre inkább eltávolodott önmagától. Mi pedig engedjük haladni azon a helytelen úton, amin valóban mi indítottuk el. — Aztán — talán túlságosan is gyorsan — következett a változás.

Január 27-én Herendre írányították. Röviden ismertették a feladatát, és még annyit tettek hozzá: „Nézd Csősz elvtárs, nem lesz könnyű a dolgod, de éppen ezért választottunk téged.” — Telve önbizalommal, tennikarással indult el. Nem tudta elképzelni, hogy útja nem jár olyan eredménnyel, amilyent elvárnak tőle. — Hiszen éveken keresztül minden sikerült, miért éppen Herenden törte meg az egyenesen felfelé ívelő pályát. Pedig akkor

következtek az első sikertelenségei. Az első nehéz napok után életében először lángett fel benne bizonytalanság. Úgy érezte, ha az emberek szavakkal nem is mondják, de a szemükből ez sugárzik: „No, híres Csősz János csak ennyit érsz? Most mutasd meg mit tudsz!” — Olyan akarással folytatta tovább a munkát, mint eddig még soha. — És amikor erre emlékszik, szavaiból érezni lehet, hogy valót mond. — Mégsem tudott Herenden jó eredményeket elérni. Most elemezve ennek okait, az a véleménye, hogy nem kapta meg azt a támogatást, amit ígértek neki. Nem volt oiaj a géphez, nem biztosítottak elég csillét. Gyakran előfordult, hogy sűrűség miatt órákig álltak, aztán az is megtörtént, hogy napokig nem mentek előre. Ilyenkor a Csősz brigádok különböző munkahelyekre telepítették. A legnagyobb igyekezete mellett sem volt képes a kívánt eredményeket elérni. Segítségért kért. Továbbra is minden változatlan maradt. A róla alkotott vélemények most már egyre nyilvánosabban hangzottak el. Szörnyen nehéz időszak volt ez. Mert úgy érezte, hogy egyre inkább magára marad.

A magány pedig rossz tanácsadó. Lassan hajlamos lett, hogy a többi emberek vele szemben való magatartását eltúloztan rossz indulatunak állítsa be. Meg kell azonban azt is vallani, hogy erre sokszor oka is volt. Voltak, akik a Csősz János nevet gúnyosan,